

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Difficultas II. Solvuntur argumenta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

substantiam aliti, (non significando per hoc accessum solius materiæ) quæ est universalis, verificabitur etiam particularis, quod convertatur alimentum, in formam rationalem.

PROBATUR III. Quia nullum est fundamentum, & nulla necessitas, ut ex vi conversionis produci debeat forma; sicut autem non sunt multiplicanda etiam sine necessitate; ita nec conditiones actionum.

DIFFICULTAS II.

Solvuntur Argumenta.

OBJICIT I. Arriaga S. Thom. tertia parte q. 2. art. 1. Ideo DEUM non posse converti in ullam rem, quia DEUS est ingenerabilis & inproduciibilis, quæ ejus ratio non valeret, si ad conversionem non requireretur de novo produci, vel generari Terminum ad Quem.

RESPONDETUR. Illo loco S. Thom. agere, non de conversione quacunque, sed de conversione ratione commixtionis; quæ ratione unum elementum convertitur in aliud; Talis enim conversio, indiget productione formæ.

INSTAT idem. In quæstione de nomine standum esse communi acceptioni.

RESPONDETUR. Negando hanc esse communem acceptionem, cum pro nostra etiam parte, dentur Authores. Quod autem addit, in omnibus conversionibus naturalibus semper produci Terminum ad Quem, id non convincit, in conversione naturali alimenti in substantiam hominis; Quare autem id accidat in aliis conversionibus. Ratio est quia ante conversionem, introducuntur dispositiones, quibus inductis, expelluntur veteres dispositiones, & illis expulsi, jus non habet existendi forma, & retinendi suam Unionem ad materiam. Quia vero materia non potest naturaliter existere sine forma, necessario tunc nova materialis forma educi debet, sed non sequitur exinde, de essentialia conversionis quæ talis, esse novam productionem.

INSTAT II. idem. Ut terminus totalis in alium totalem convertatur, requiritur destructio totalis Terminum à Quo, & productio Terminum totalis ad Quem. Ergo etiam si ipse Terminus formalis, dicatur conversus in terminum formalem, requiritur destructio illius, & productio hujus.

RESPONDETUR. Disparitatem esse. Quia si non ponatur productio totalis Terminum ad Quem, & esset conversio totalis, ut supponitur & non esset, quia deesset productio totalis Terminum, sine qua, ne quidem concipi potest, talis conversio. Similis autem implicantia non urget pro consequenti. Quanquam negari potest antecedens, si sub nomine totalis conversionis, veniat Transsubstantiatio; nam in hac requiri productionem novi Terminum ad Quem, jam est negatum. Requiritur tamen productio Terminum totalis ad Quem, in conversione aliqua totali speciali, cum inter species conver-

sionis sit, ut in ea producatur Terminus ad Quem totalis, sed negatur id esse de ratione conversionis ut sic.

INSTAT III. idem. In conversione intercedere debet definitio terminum à Quo. Ergo etiam intercedere debet productio terminum ad Quem. Multis solvit hoc argumentum Lugo citatus à n. 150. sed videtur prævidisse solutiones Arriaga. *Hinc aliter*

RESPONDETUR. Negando consequentiam. Quia nisi definat terminus formalis à Quo, non potest salvari secundum communem Phrasim definita conversio; nempe quod sit transitus unius rei in aliam, si enim non definit definitiâ, de qua infra, permanet; si permanet, non transit; si non transit, quomodo salvabitur hic transitus Unius ab alio, qualem assumit definitio: Casu autem quo non producatur terminus formalis ad Quem tota illa definitio salvabitur secundum id, quod sonat accepta, & certè tam est aliud illa forma de novo succedens, si hic & nunc producat, sicut est aliud, si producta ponatur in ante, unde ly transitus salvabitur, quia ille tenet se ex parte terminum à Quo, qui supponitur definere, & ly aliud quid salvabitur, quod se tenet à parte Terminum ad Quem; supponitur enim uniri de novo. Secundum autem phrasim definitionis à nobis probatam disparitas est. Quia nisi definat (definitione, de qua infra) Terminus à Quo, illa conversio & esset conversio, ut supponitur, & non esset, quia non esset actio, per quam aliquid, fieret aliud quid, nec ostendi poterit, per quid illa actio formetur in ratione conversionis, nisi definat antecedens forma, quomodo enim convertitur, si non se movet ut ante? Quæ ratio non militat pro consequenti.

OBJICIT 2. Arriaga. Nisi detur productio substantialis terminum ad Quem, non potest esse conversio substantialis: sola enim successio localis sub iisdem accidentibus, non est conversio substantialis; nam quod substantia, jam sit sub his, jam sub aliis accidentibus; non est conversio substantialis: aliàs casu, quo, Deus albedinem Petri, transferret in Paulum, Petrus converteretur in Paulum ergo cum in Eucharistia, juxta definitionem Ecclesiæ, detur conversio substantialis, seu transsubstantiatio, debet necessario dari productio substantialis Corporis Christi Domini.

RESPONDETUR. Sicut potest dari generatio substantialis, quamvis non generetur forma substantialis, & quantumvis Unio non generetur, casu quo sit spiritalis; sic potest esse productio substantialis, sine terminata productione, noviter, ad terminum ad Quem substantialem. Quæ omnia in hoc fundantur ulterius, quia productio illa terminum ad Quem, est productio unitiva, ratione totius ex partibus substantialibus constari: actio autem unitiva, non exigit aliquid substantiale producere de novo, sed tantum terminari ad substantiam, quæ tunc ponitur utitur recentior. Suarez hic n. 48. & Lugo citatus Sect. 8.

† (B) ;

Colli-

Colligitur ex hac occasione non concludere illud argumentum modalium, dari scilicet unionem Substantialem, ex eo, quod non posset ostendi terminus generationis Substantialis. Si enim potest salvari nova substantialis conversio, sine productione nova substantialis Termini, ita potest salvari generatio Substantialis, quamvis pro termino illius, non ponatur Unio Substantialis modalis. Rursus si omnes actiones sunt accidentales, ut censetur voluisse Lugo, etiam Generatio erit actio accidentalis, consequenter non erit necesse ponere Unionem pro termino, quæ sit aliquid Substantiale, de novo productum. Hinc vi istius responsionis, verum est dicere, quod hæc conversio sit conversio Substantialis, & quod habeat terminum Substantialem, sed inde non sequitur, terminum illum debere nova produci actione. Verum rursus est: Conversionem esse actionem, sed inde non sequitur, eundem esse debere terminum productionis & introductionis, ut inquit Lugo. Anima enim in generatione humana introducit, Unio producit; sic etiam in conversione, terminus productionis erit Unio. Conversionis quæ talis, inductio formæ, quæ non erat unita. Attendendo autem ad ultiores Probationes ipsius Arriaga, nego tunc fore solam successionem localem, si non producat de nova forma.

INSTAT I. Idem, & supponit sententiam probabilem, quod quantitas sit indistincta à materia prima. Hoc supposito sic argumentatur. Locum occupare impenetrabiliter, est proprium Substantiæ materialis, & non accidentium, quæ non occupant locum, nisi ratione Substantiæ. Ergo succedere in ordine ad occupandum locum, est succedere etiam in munere proprio Substantiæ materialis. Ergo ex hoc capite, quando quis succedit in locum realem alterius, licet non detur conversio, eò quod non maneat terminus communis, dabitur tamen mutatio Substantialis, quia Una, succedit alteri, in munere proprio Substantiæ, non secus ac in Eucharistia, Substantiæ panis, succedit Corpus CHRISTI.

RESPONDETUR. Succedere non nisi præcisè in ordine ad occupandum locum, non est succedere in munere proprio Substantiæ, quæ Substantia est, licet succedere tam in ordine ad occupandum locum, quam in aliis, quæ ratio Substantiæ importat, sit succedere in ratione Substantiæ, quæ Substantia est. Quia verò is, qui succedit alteri in loco, præcisè non nisi ad occupandum locum succedit, sit ut non succedat ei in munere Substantiæ, quæ Substantia est; præcipuè cum definitivè Substantia non sit penetratio loci impenetrabiliter, sed est alia, de quo, ubi de Substantia.

INSTAT II. Falsum esse Christum succedere in munere proprio Substantiæ. Impossibilis enim est, causalitas Christi Domini in acciden-

tia, in qua constituitur munus Substantiæ, nam prior est conservatio accidentium, quam Christum esse sub speciebus, ideo enim Christus est ibi, quia accidentia duratur non è contrario. Ergo accidentia illa non conservantur à Christo in Sacramento, sed potius ideo Christus est illic Sacramentaliter, quia accidentia conservantur.

RESPONDETUR. An Christus succedat in munere proprio Substantiæ, de hoc consulatur dicta de Eucharistia. Causalitatem Substantiæ panis, quod Christus non possit exerce- re, in genere causæ efficientis in Accidentia, non ostenditur. Conservatio Sacramentalis accidentium, quod sit prior quam esse Christum sub speciebus non probatur, licet conservatio illorum non Sacramentalis, præcedat positionem Corporis Christi. Illa causalitas: Christus est ibi, quia accidentia duratur, non è contrario; resolvenda ex dictis. Quomodo dispositiones concurrunt ad Generationem.

INSTAT III. idem. Quod Christus efficienter conserve accidentia, demus, cæterum tamen hoc munus non est proprium Substantiæ, imò est contrarium Substantiæ, neque enim accidentia trahunt Substantiam, sed potius Substantia moveretur cum accidentia. Ergo per hoc non succedit Christus in munere Substantiæ, sed potius in munere accidentis, & si dicas quod Christus sit alligatus accidentibus in ordine ad motum, hoc non est proprium Substantiæ, sed contrarium, neque enim accidentia trahunt Substantiam, sed è contra.

RESPONDETUR. Novum hoc esse, quod conservare accidentia, non sit munus Substantiæ. Quamvis enim verum sit, quod sicut Substantia accidentibus, ita & illa conservare, non sit universalis, aut primarius conceptus Substantiæ; tamen hoc etiam illi competit. Est quidem verum, quod illam causalitatem non suppleat Christus in genere causæ materialis: sed cur non sufficiat, ut suppleat in genere causæ efficientis? Illa propositio: non accidentia trahunt se cum Substantia, sed Substantia moveretur cum accidentia, ambigua est. Si illius sensus sit, ex vi unionis Substantiæ cum accidentibus, non verò unionis accidentiæ cum Substantia sit motus, hæc propositio est falsa; eadem enim est via Athenis Thebas, & Thebis Athenas, eò quod eadem sit unio, quæ est radix illius tractionis. Si autem hic sensus sit, attendendo ad subiectum: cum Substantia sit subiectum accidentium, non autem accidentia subiectum Substantiæ, sit ut attento subiecto, potius Substantia moveatur accidentia, & trahat, quam Substantia accidentia: hæc propositio est vera, sed nihil facit contra nos.

ADDIT Lugo. Non posse disparitatem ullam assignari, in modo movendi, quo Sacerdos movet Corpus Christi, quod non impellit immediate: & in modo, quo moveretur Substantiam panis si illic daretur. Quoad si in hostia consecrata, immediate moventur accidentia, etiam alias, dum

DIFFICULTAS III.

An Terminus formalis à Quo, desinere debeat in Conversione.

ASSERO I. *Terminus formalis à Quo totalis simpliciter desinere debet.*

RATIO Quia & foret tunc Conversio, ut supponitur, & non foret, quia non esset ulla mutatio.

ASSERO II. *Non esse de ratione Conversionis secundum quam dicatur totum converti ut desinat simpliciter Terminus à Quo.*

RATIO. Quia quod de ratione, Conversio- nis est, in omni Conversione reperiri debet, sed desinitio Termini Formalis à Quo, non reperitur in in omni Conversione; quod ipsum probatur. Tum quia defacto dicitur homo converti in cadaver, vermes, & similia; & tamen forma illius non desinit simpliciter. Tum quia ut non multiplicanda sunt entia sine necessitate, sic nec conditiones agendi; nulla autem necessitas addendi hanc conditionem Conversioni, ut in illa desinat simpliciter Terminus formalis à Quo. Tum quia posita forma, habente jus existendi in rerum natura, sine unione, si illa expellatur actione tali, quæ inferat positionem alicuius formæ, cur non dicitur tunc converti in aliud? & tamen non erit desinitio termini formalis à Quo.

ASSERO III. *In Conversione, Forma materialis naturaliter desinere debet.*

RATIO Quia non habet jus existendi independentem ab unione, secus de forma spirituali.

ASSERO IV. *Quamvis de ratione Conversionis non sit, secundum quam dicatur totum converti, ut desinat simpliciter Terminus formalis à Quo, tamen est de ratione Conversionis, in qua forma, dicitur converti in aliam formam, de ratione inquam talis conversionis est, ut desinat simpliciter forma prior.*

RATIO. Ad hoc ut dicatur converti Terminus totalis à Quo, debet desinere terminus totalis à Quo. Ergo etiam ad hoc ut dicatur converti terminus ipse formalis à Quo. Deinde, casu quo dicatur converti Terminus formalis à Quo, & tamen non desinere, & erit conversio formalis, ut supponitur & non erit, quia illa forma nullo modo fieret aliud quid, æquæ enim manet immutata in sua entitate ut ante. Denique non semper quando mutatur Terminus totalis à Quo, desinit forma, ut patet in Conversione hominis in cadaver. Ergo ad hoc ut dicatur converti ipsa forma debet habere ali- quod speciale conversionis fundamentum; hoc autem ostendi non potest, nisi dicatur desinere ipsum terminum formalem à Quo.

DICES. Terminus formalis à quo totalis, dicitur converti in aliud totum quamvis non

† (B) 4 de-

dum est substantia panis, immediate movebuntur. Et sicut immediate visus attingit albedinem, mediate parietem album, ita immediate moventur accidentia, mediate substantia.

INSTAT IV. Arriaga. Eò quod dicatur Christus contentus sub speciebus panis, & denotetur pronomine *Hoc*, non requiritur ullo prorsus modo, ut Christus exerceat munus substantiæ, erga illa accidentia; Sicut cum ostendo in cista aurum contentum, & dico, hoc est aurum, non est necesse, ut cista exerceat ullum munus substantiæ in aurum. Ergo non potest illa conversio dici substantialis, ex successione in munus substantiæ. Ergo in hac sententia præcisè dicitur ea conversio substantialis, quia una substantia, succedit in locum alterius.

RESPOND. Quando dico demonstrando istam, Hoc est aurum, est locutio figurata, contentum significans; sed particula Hoc in Consecrationis forma, non accipitur figuratè, sed in proprio sensu, ut significet, Hoc, non est panis, sed Corpus Christi, quod verificari non posset per Lugo, si Corpus Christi, non succederet in minus substantiæ, quæ successio in munus substantiæ, salvabit conversionem quantumvis sine nova productione Corporis Christi. An autem Ly Hoc demonstret Christum, petatur ex Materia de eucharistia.

INSTABIS V. Si non producit de novo substantia Corporis Christi, idque præcisè titulo conversionis, etiam successio unius in locum alterius, erit Conversio.

RESPONDET Lugo, esse quidem illic conversionem aliqualem compositi resultantis ex loco & locato, non esse tamen transubstantiationem ut in Eucharistia, nec rigorosam Conversionem substantialem, ex dictis supra.

OBJICITUR III. Quantumvis Conversio, non exigeret, quæ talis productionem Termini formalis ad Quem, saltem exiget Conversio Eucharistica, quia verba vim habent ponendi & producendi Corpus Christi. Hinc quamvis in cælo corpus Christi non esset adhuc vi verborum poneretur, præsentia enim Eucharistia, non penderet à naturali. Si autem verba illa, habent vim producendi corpus Christi, producent illud. Nam causa necessaria, quod potest ponere, ponit.

RESPONDETUR. Quod conversioni qualis defacto datur in Eucharistia, annexa sit productio, quando tamen ex vi Verborum consecrationis ponitur corpus Christi ponitur non ex vi exigentiæ & prædicato conversionis, sed ex vi conversionis replicatiæ, qualem voluit esse Christus in Eucharistia.

In instantiis allatis duæ tangebantur difficultates. Prima, An corpus Christi in Eucharistia, succedat in locum substantiæ panis, & hæc petatur ex materia de Eucharistia. Secunda. An vi conversionis produci debeat Terminus ad Quem, hæc difficultas in præsentia resolvitur.